

Prædiken til 3. søndag i advent

Luk. 1, 67-80

I som tunge stier træde,
stands og hør:
Her er dør
til den sande glæde. Amen.

Et Katastrofemenneske baner en vej

Den nyligt afdøde forfatter Tage Skou-Hansen taler i sin erindrings bog om katastrofemennesker. Katastrofemennesker er dem, der op søger og trives i virkeligheden, hvor den er værst. I kaos hvor alting brænder på og vender omkring, kan de bane en vej for noget, der er større end dem selv. Mange soldater og deres pårørende har kendt til det i krigssituationer.

Under anden verdenskrig meldte nogle sig ikke bare til modstandskampen, som viste sig at være den rigtige side, men også til østfronten eller den tyske hær, som personen Aksel i Skou-Hansens bøger. Sådan befinder vi os også i dag på hver sin side i kampen mod terror.

Katastrofemennesker kan have svært ved at trives i den almindelige hverdag, mens vi andre tværtimod kan søge trygheden i adventsskærets hygge. Men i virkeligheden er der ikke megen hygge over teksterne til advent her i kirken. Johannes Døber er den

centrale adventsskikkelse. Johannes kan på mange måder sammenlignes med et katastrofemenneske. Et menneske der baner en vej for noget, der er større end ham selv – noget nyt og omvæltende. Johannes prædiker omvendelse – han vil bevæge os fra et sted til et andet. Hans tid er begrænset, for han hører ikke til i det trygge og velkendte. På et tidspunkt havner Johannes i fængsel, hvor han også kommer i tvivl om, hvorvidt han har valgt den rigtige eller den forkerte side: ”Er du den der kommer eller skal vi vente en anden”, spørger han Jesus.

Solopgangen fra det høje

Johannes’ far, Zakarias, oplevede også katastrofestemning og stor omvæltning, da han i sin høje alderdom fik skænket en søn. Han blev så forbavset, at det gjorde ham stum, men ved sønnens fødsel bryder han ud i den smukke lovsang om solopgangen fra det høje, som vi hører i teksten til i dag. Midt i mørket var Johannes nemlig også et solopgangsmenneske. Et katastrofemenneske som ham kunne vi ellers godt fristes til at kalde for et solnedgangsmenneske. Men horisonten for hans liv er ikke det at gå fra dag til nat. Han opfører sig ikke som om, det er ved

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 305. 116. årgang
December 2015
ISSN 0901-2214

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

at blive aften. Mørket er ikke foran ham. Tværtimod bevæger han sig mod lyset. Noget nyt er på vej til at bryde frem. Johannes peger på solopgangen fra det høje. Ligesom Luciapigerne har båret lyset frem for at bane en vej for julens komme - også her hos os.

At bane sig vej til hinanden

Advent betyder, at Gud er i færd med at bane sig en vej til os. Han gemmer sig ikke i mørket, men iklæder sig lyset. Meningen er, at han vil oplyse os, så vi kan bane os vej til hinanden. Når vi står midt i mørket og katastroferne i vores liv - ved tab, sygdom og død, så *er nyt liv gemt i dét, at lyset er foran os. Der er altid en vej at gå.*

Det liv, vi tager afsked med ved et dødsfald, kan stadig vække kærlighed, hvis vi fortsætter med at bane os vej til hinanden. Den eneste opfyldelse af det liv, der har været er, at vi lader kærligheden bevæge sig videre fremad mod lyset.

Fokus her i advent er altså bevægelsen fremad. Gud vil bevæge os - væk fra os selv, så kærligheden vækkes til det liv, der er omkring os. Ofte bruger vi alt for mange kræfter på den bevægelse, der sker i os selv. En bevægelse der kører i ring uden at komme nogen vegne.

Det som allerede er for an os

Adventshåbet er, at alt ikke er afgjort med os - omvæltningen og nye veje er ikke afhængige af det, vi har gjort eller forsømt at gøre. Håbet er tilgivelse og ikke fordømmelse - også selv om vi ikke ventede det. Vi har alle erfaret, at det er den uventede kærlighed - det vi ikke forventede - der bevæger os

og forandrer os. Det der kommer til os ude fra som solopgangen fra det høje. Det at lyset allerede findes foran os. Det var den bevægelse Johannes kæmpede for. Han prædikede omvendelse. Det betyder, at vi også skal vove det kaos, der følger med.

Uden at vi alle skal omvendes til katastrofemennesker, så findes der brændpunkter i ethvert liv, hvor vi er nødt til at lade os bevæge - nødt til at lade os vække af den kærlighed, der vil os noget. Også med risikoen for at vælge forkert.

Den svære bevægelse er at vove sårbarheden. Vi vil hellere fikse, ordne, handle og tilrettelægge. Men Gud lod sig føde som et barn, fordi han vil lære os den anden bevægelse. Han vil modtages som et barn - vil at vi skal blive som børn på ny. I virkeligheden er det begrænset, hvor meget vi kan flytte os selv eller andre. Men vi kan åbne vore hjerter og tage imod.

Jeg læste for nylig om en Happening arrangeret af Washington Post

En berømt violinist - som to dage før havde spillet på sin Stradivarius fra 1713 ved totalt udsolgt koncert til en billetpris på 100 dollars - stillede sig nu op i undergrundsbanen og spillede et af de fineste stykker musik, der nogen sinde er skrevet af Bach på et af de smukkeste instrumenter, der findes. I de 45 minutter han spillede var der kun seks mennesker, der standsede op for at lytte et lille øjeblik. Adskillige børn sagtede farten, men forældrene hev i dem, de skulle videre. De havde ikke tid til at modtage det, der kom dem i møde. Der var meget, der skulle gøres, tilrettelægges og ordnes - så

dan som vi har det her op til jul.

Hvis vi har et øjeblik til at lade os standse, så kan modbevægelsen - eller omvendelsen om I vil - måske finde sted. I den ro der opstår, kan julens budskab trænge tværs igennem advent: Kærligheden findes. Skønheden findes. Alt det vi længes efter i en travl hverdag findes I virkeligheden behøver vi ikke bevæge os så meget. Det er her allerede. Lyset er lige foran os. Solopgangen fra det høje.

Kom, stands - hør, se og mærk.

Glædelig advent

Amen.

Jette Marie Bundgaard-Nielsen

Hørning-Blegind-Adslev, provst i Skanderborg provsti

Salmer:

74, 89, 114, 86 v. 4-6, 87